

Савицька О.С.,
старший викладач
(Бердянський державний
педагогічний університет)

РОЗВИТОК КРЕАТИВНОСТІ ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ

Процес удосконалення освіти на основі компетентнісного підходу корелює з процесами демократизації та гуманізації суспільства. На зміну авторитарним методам навчання приходять нові: педагогіка співробітництва, спрямована на розвиток творчої особистості. Це також сприяє тому, що найголовнішим чинником успішності навчального процесу у ВНЗ стає зацікавленість та творча ініціатива студента. За таких умов формальні методи, форми та засоби навчання не можуть бути ефективними.

Сучасні молоді фахівці з вищою освітою повинні бути підготовлені до вирішення нових професійних задач, що вимагають нестандартних творчих рішень і здатні до творчого саморозвитку. І якщо платформою для підготовки нового покоління компетентних фахівців стають поглиблені знання, то трампліном, що дає їм перевагу в повсякденній трудовій діяльності, – креативна діяльність, тому сьогодні особливо актуальним є необхідність розробки технології розвитку креативності студентів педагогічного ВНЗ.

Проблема вивчення та розвитку творчих здібностей представлена в працях вітчизняних і зарубіжних психологів: Л. Виготського, Я. Пономарьова, Г. Костюка, В. Давидова, В. Дружиніна, Дж. Гілфорда та ін. Явище креативності досліджували Т. Галкіна, М. Гнатко, В. Козленко, В. Моляко, К. Торшина та ін.

Креативність трактується вченими з різних позицій, зокрема як: – здатність особистості (Дж. Гілфорд, Д. Чернілевський та ін.); – риса особистості (К. Тейлор, А. Маслоу, К. Роджерс); – прояв обдарованості (А. Матюшкін, В. Шадриков); – творча діяльність (А. Хуторський та ін. [2, С.114-120].

Під поняттям “креативності” ми розуміємо деяку сукупність розумових і особистих здібностей (якостей), які сприяють становленню і проявам творчості (оригінальність, самостійність,

гнучкість, “швидкість” мислення, політ фантазії і ідей). Тому задача викладача – побачити індивідуальну креативність студента і прагнути розвивати її.

Існуючі підходи до проблеми креативності, виокремлення різних видів, факторів і критеріїв дозволяють стверджувати, що креативність розглядається сьогодні як необхідність у життєдіяльності сучасної людини.

Створення в навчальному закладі творчої атмосфери дозволяє включити механізми загального і професійного саморозвитку особистості студента. У цьому і полягає індивідуальний підхід до розвитку професійно-значущих якостей особистості студентів.

Креативне навчання – це процес постійної співпраці викладача та студента. Навчальний процес організовується як живий контакт партнерів, зацікавлених один в одному та в справі, якою вони займаються разом. Креативне навчання має характерну рису: навчальний процес зливається з життям, із рішенням реальних творчих задач.

Для досягнення позитивних результатів по розвитку креативного мислення необхідно використовувати: індивідуальний і диференційований підхід, активні методи навчання, високий рівень самостійної роботи студентів, доступ до альтернативних джерел одержання інформації.

Підбиваючи підсумок вищесказаному, варто підкреслити, що застосування різних форм та методів співпраці викладача і студентів сприяє розвитку інтелектуальної сфери студентів та можливо тільки в тому випадку, якщо студенти й викладач є співробітниками, зацікавлені в досягненні загальної мети.

ЛІТЕРАТУРА

1. Сисоєва С.О. Основи педагогічної творчості / С.О. Сисоєва – К. : Міленіум, 2006. – 344 с.
2. Хамм О. Теоретичні основи формування креативного мислення майбутнього вчителя / О. Хамм // Наукові праці МАУП. – 2012. – Вип. 2 (33). – С. 255–259.